

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 262/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. Š., B., zastúpeného spoločnosťou JUDr. J., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. J. F. G., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 132/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2013 doručená sťažnosť Ing. S. Š., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 132/2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 6. júla 2012 podal okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadal, aby *„odporca Mestská časť B. zastavil ako predčasné konanie o odstránení stavby do času vyporiadania sa so sťažovateľom ohľadne jeho ohlásenej jednoduchej stavby“*. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 132/2012-23 zo 16. júla 2012 rozhodol, že konanie o nariadení predbežného opatrenia zastavuje z dôvodu nedostatku svojej právomoci. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 27. júla 2012 odvolanie. Dňa 11. septembra 2012 Krajský súd v Bratislave uvedené uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V priebehu ďalšieho konania okresný súd viackrát vyzval sťažovateľa na doplnenie návrhu, čo aj obratom urobil (24. novembra 2012, 11. januára 2013 a 21. februára 2013). Následne okresný súd uznesením č. k. 17 C 132/2012-70 z 11. marca 2013 rozhodol, že *„postupuje právnu vec vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Bratislave“*; uvedené rozhodnutie bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa 26. marca 2013 a proti nemu nie je prípustné odvolanie.

Sťažovateľ je presvedčený, že v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože vyriešenie takej jednoduchej veci, akou je nariadenie predbežného opatrenia v zákonom ustanovenej 30-dňovej lehote, by sa nemalo bezdôvodne predlžovať nič neriešiacimi úkonmi súdu na 263 dní. Sťažnosť sťažovateľa na zbytočné priet'ahy v predmetnom konaní vyhodnotila predsedníčka okresného súdu (listom domučeným mu 4. februára 2013) ako neodôvodnenú.

Sťažovateľ v petite sťažnosti žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 132/2012 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných priet'ahov a zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 361,96 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 132/2012.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie označeného práva vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu... K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07). Ústavný súd taktiež vyslovil, že ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označeného práva zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o jeho porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

Vychádzajúc z opisu procesných úkonov uvádzaných sťažovateľom ústavný súd zistil, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (3. mája 2013) okresný súd o žiadnom návrhu sťažovateľa nerozhodoval, pretože uznesením č. k. 17 C 132/2012-70 z 11. marca

2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. marca 2013, rozhodol, že „*postupuje právnu vec vecne a miestne príslušnému Krajskému súdu v Bratislave*“.

Na základe uvedenej skutočnosti bolo treba danú vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako takú, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľa skončila pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto bola sťažnosť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená (podobne napr. III. ÚS 317/2010, III. ÚS 447/2010, III. ÚS 217/2011). Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2013